

IO2.B – FORMA: PASAKOS SIUŽETUI IR DIDAKTIKOS METODIKAI PATEIKTI

Metodikos rinkinys suteiks galimybę ikimokyklinio ugdymo pedagogams bei vaikų tėvams inovatyviai auklėti vaikus. Priemonė naudojama skatinant savarankiškai domėtis skirtingų tautų tradicijomis, kultūra. Taip pat metodika tinkama skatinti pažintinių ir sensorinių įgūdžių vystymąsi pasitelkiant piešinius, nuotraukas bei vaizdo įrašus.

Pasakos pavadinimas	„Eglė žalčių karalienė“
Šalis	☐ Italija ☒ Lietuva ☐ Ispanija ☐ Rumunija
Pasakos tipologija	☒ Vietinės tradicijos ☐ Multikultūrinės tradicijos
Tinkamas amžiui	<i>Ši pasaka tinka 6 metų vaikams.</i>
Pasakos apibendrinimas	<i>Nuo senų senovės qžuolas, uosis ir beržas yra visų stipriausieji mūsų medžiai, o drebulė ir šiandien, mažiausio vėjelio pučiama, pradeda drebėti už tai, kad drebėjo prieš savo dėdes ir išdavė tikrą tėvą ir motiną.</i>
Edukacinės galimybės	<i>Vaikai gali pasimokyti, kaip riečia saugoti šeimos susitarimus, paslaptis, laikytis duoto žodžio. Taip pat gerbti savo senelius, nepamiršti juos aplankyti ne tik švenčių metu, bet ir savaitgaliais, ar turint laisvo laiko. Pasidomėti jų sveikata, savijauta, kartu turiningai praleisti laisvalaikį.</i>
Pilnas siužetas	<p><i>Kitąsyk senų senovėje buvo senelis ir senutė. Turėjo juodu dvylika sūnų ir tris dukteris, kurių jauniausioji buvo vardu Eglė.</i></p> <p><i>Vieną vasaros vakarą visos trys seserys išėjo maudytis. Prisipūškinusios ir išsiprausios, išlipo ant kranto apsitaityti. Jauniausioji žiūri – jos marškinių rankovėje įsirangęs žaltys. Vyriausioji pagriebė mietą ir buvo bešokanti jo varyti. Tuo tarpu žaltys, atsigręžęs į jauniausiąją, prašneko žmogaus balsu:</i></p> <ul style="list-style-type: none"> - <i>Duok, Eglute, žodį, jog tekėsi už manęs tai pats gražumu išlįsiu!</i> - <i>Apsiverkė Eglė: kaip ji galinti už žalčio tekėti! Paskui sako rūščiai:</i> - <i>Atiduok mano marškinius ir keliauk sau sveikas, iš kur atvykęs!</i> - <i>O žaltys vis savo:</i> - <i>Duok žodį, jog tekėsi už manęs, tai pats išlįsiu.</i> <p><i>Ką darys Eglė, ėmė ir prižadėjo tekėti už žalčio.</i></p> <p><i>Po trijų dienų tėvai žiūri – visas žalčių pulkas bešliaužęs į jų kiemą. Visi nusigando, o žalčiai tik knibžda aplink namus – karstosi, vyniojasi, rangosi. Piršliai nuslinko tiesiog į vidų pasikalbėti su tėvais ir Egle.</i></p> <p><i>Iš pradžių tėvai purtėsi, nenorėjo tikėti, bet ką padarys su tokia žalčių knypava!</i></p>

Žalčiai, gavę marčią, tuoj išlėję iš kiemo. Namiškiai Eglę apverkė, apraudojo, ir tiek. Tuo tarpu Eglė su visais palydovais traukė į pajūrį. Ten ji sutiko dailių jaunikaitį, jos belaukiantį. Šis pasisakė esąs tas pats žaltys, kuris buvo įlindęs į jos marškinių rankovę. Tuojau persikėlė į netolimą salą, o iš ten nusileido į požemį, po jūrą, kur buvo puikiai išpuošti žalčio rūmai.

Čia jie iškėlė vestuves – tris savaites gėrė, šoko, užė. Žalčio rūmuose visko buvo pilna, ir Eglė aprimo, pralinksėjo, pagaliau visai užmiršo savo tėviškę. Praėjo devyneri metai. Eglė jau sulaukė trijų sūnų: Ažuolo, Uosio ir Beržo, ir vienos dukrelės – Drebulės, kuri buvo visų jauniausia. Vieną sykį vyriausias sūnus besiausdamas paklausė Eglės:

- Mamyte, o kur gyvena tavo tėvai? Eime kada nors jų aplankyti. Tada ji atsiminė tėvus, brolius, seseris ir visą giminę. Ir parūpo jai, kaip jiems ten sekasi: ar sveiki, ar gyvi, ar gal jau seniai kurie numirę. Ir baidžias eiti į tėviškę pasižiūrėti, skundžiasi vyrui: tiek metų nebuvo si savo tėviškėje, nemačiusi savųjų, baisiai jų išsiilgusi. Žaltys nenorėjo sutikti.
- Gerai, - sako, - atsilankyti leisiu, bet pirma suverpk šitą šilkų kuodelį, -ir parodė jai ratelį. Žaltienė įkibo į ratelį, tas burgzdamas sukosi kelias dienas. Verpė verpė, o šilkų kuodelis vis toks, koks buvęs. Mato, kad čia prigavimas: kuodelis, matyt, užkerėtas, o tada ir verpusi nesuverpsi. Eina Eglė pas vieną senę, pas žiniuonę burtininę. Atėjusi dejuoja:
- Močiute širdele, pamokyk, kaip tą šilkų kuodelį suverpti.

Senė išpasakojo, ką reikia padaryti.

- Įmesk, -sako, -į ugnį, kada kūrensis, kitaip niekadoms nebaigsi verpti. Eglė parėjusi užkūrė krosnį duonai kepti ir įmetė kuodelį. Šilkai tuoj nupurškė, ir Eglė pamatė, kaip gerą kultuvę, pamatinę besiraitant ant ugnies: tos pamatinės verpiant leista šilkai iš savęs.

Baigusi tokiu būdu verpti, Eglė vėl prašo žaltį, kad leistų nors kelias dienas paviešėti pas tėvus. Dabar vyras ištraukė iš pasaulės geležines kurpes ir sako:

- *Kai jas suavėsi, tada galėsi keliauti.
Apsiaavė ji tas kurpes, eina, mina, brūžina į plytas, į akmenis, kur tik pagriebusi, bet korpės storos, kietos, visiškai nedyla. Minsi neminsi – jų visam amžiui užteks. Eina vėl pas senę burtininkę patarimo prašyti. Senutė pamokė:
-Nunešk kurpes pas kalvį ir paprašyk, kad pagruzdintų žaizdre.
Eglė taip ir padarė. Korpės gerai padegė, ir ji per tris dienas jas nuplėšė. Nuplėšusi vėl prašosi vyro, kad leistų tėvus aplankyti.*

- *Gerai, - sako žaltys, - bet eidama turi pasikepti bent kiškio pyrago lauktuvėms. Ką gi duosi brolių ir giminių vaikams?*

O pats liepė paslėpti visus indus, kad Eglė negalėtų pasikepti ragaišio. Eglė galvoja nesugalvoja, kaip čia atsinešti vandens be kibiro ir užmaišyti ragaišį be indo. Ir vėl kiūtina pas senę. Senutė sako:

- *Paimk raugo, kur lieka nuo duonos maišymo, ir ištepė juo rėtį, paskui pasėmk tuo rėčiu vandens ir užmaišyk jame ragaišį.*

Žaltienė taip ir padarė: ištepė raugo rėtį, parsinešė vandens, užmaišė ir iškepė ragaišį. Tada atsiveikino su vyru ir išėjo vaikais vedina į tėviškę. Pats palydėjo, iškėlė ant jūros kranto ir prisakė, kad viešėtų tėviškėje ne daugiau kaip devynias dienas ir paviešėjusi tuojau grįžtų su vaikais namo.

- *Kai grįšį, - sako, -tai eik viena su vaikais ir atėjusi ant jūros kranto, taip šauk mane:*

Žilvine, Žilvinėli!

Jei tu gyvas – pieno puta,

Jei negyvas – kraujo puta.

- *Ir jeigu, sako – sako jis, -pamatysi jūroje atplaukiant pieno putą, tai žinok, jog aš dar gyvas, jei kraujo putą – aš galą gavęs. O jūs, vaikai, šiukštu neprasitarkit, kaip mane šaukti reikia.*

Kai Eglė atėjo į tėviškę, ten radosi neapsakoma linksmybė: visa giminė, visi gentys ir kaimynai susirinko jos pažiūrėti. Vienas per kitą klausinėjo, kaip ji ten gyvenusi su žalčiais, ar gražu, ar linksma pas juos, ir negalėjo atsistebėti jos pasakojimais. Visi ją vaišino, meilias kalbas kalbėjo, ir ji nė nepasijuto, kaip devynios dienos prašoko.

Tuo tarpu jos broliai, seserys ir tėvai galvojo, kaip čia padarius, kad jai grįžti neberekėtų. Ir sutarė, kad geriausia iškvosti iš vaikų, kaip jų motina grįždama šauks savo vyrą, o paskui, nuėjus į pajūrį, jį pašaukti ir užmušti.

Taip sutarė, pirmiausia išsivadino vyriausiąjį Eglės sūnų Ažuolą į girią ir apstoję ėmė kamantinėti, bet šis apsimetė nieko nežinąs. Pliekė jį rykštėmis, ką bedarė, bet iškvosti negalėjo. Paleisdami namo, dėdės įgrasino, kad nieko nesakytų savo motinai. Antrą dieną išsivedė Uosį, paskui – Beržą, bet ir iš jų nieko neišgavo. Pagaliau išsiviliavo jauniausiąją Eglės dukrelę Drebulę. Toji iš pradžių taip pat sakėsi nežinanti, bet, kai pamatė traukiant iš po skverny rykštes, tuoj viską išplepėjo.

Tada visi dvylika brolių, paėmę dalgius, nutraukė į pajūrį. Atsistojo ant kranto ir šaukia;

Žilvine, Žilvinėli!

Jei tu gyvas – pieno puta,

Jei negyvas – kraujo puta.

Kai tik žaltys atplaukė, tuoj visi vyrai supuolė ir užkapojo. Paskui, sugrįžę namo, nieko neprasitarė Eglei, ką padarę.

Praėjus devynioms dienoms, Eglė atsiveikino su visa gimine, nuėjo į pajūrį ir šaukia Žilviną:

Žilvine, Žilvinėli!

Jei tu gyvas – pieno puta,

Jei negyvas – kraujo puta.

Suvikėjo, sujudo jūra iš pat dugno, ir Eglė pamatė atplaukiant, atliūliuojant su bangomis kraujo putą.

Ir išgirdo iš gelmių savo vyro balsą:

- *Tavo dvylika brolių mane dalgiais užkapojo, mano šūkį jiems išdavė Drebulė, mūsų mylimiausioji dukrelė! Susigraudino Eglė, apsiverkė ir, atsigręžusi į Drebulę, tarė:*

Kad tu pavirstum į drebulėlę,

Kad tu drebėtum dieną naktelę,

Kad tau išpraustų lietus burnelę,

Kad iššukuotų vėjas galvelę!..

	<p><i>O sūnums pasakė taip: Stokit, sūneliai, stipriais medeliais, -</i></p> <p><i>Aš, jūs mamelė, liksiuos eglė. Kaip ji tarė, taip ir įvyko. Ir dabar qžuolas, uosis ir beržas yra visų stipriausieji mūsų medžiai, o drebulė ir šiandien, mažiausio vėjelio pučiama, pradeda drebėti už tai, kad drebėjo prieš savo dėdes ir išdavė tikrą tėvą ir motiną.</i></p>
<p>Vienos pamokos planas</p>	<p><i>Ryto rato metu vaikai klausėsi dainelės „Varlių choras“ (savaitės tema „Kas Žemėje gyvena?). Vaikams pasaką „Eglė žalčių karalienė“ sekė Jomanto mama. Išklausius vyko refleksija, vaikai dalinosi įspūdžiais, kas sudomino?, kas buvo netikėta?, ką naujo sužinojo apie medžius?, Ko galima pasimokyti iš šios pasakos? Po to vaikams buvo pasiūlyta rinktis kūrybinius darbelius: piešti pasakai iliustracijas, lipdyti iš plastilino žalčius, pasigaminti spyruoklinį žalčiuką.</i></p>
<p>Medijos galerija</p>	